

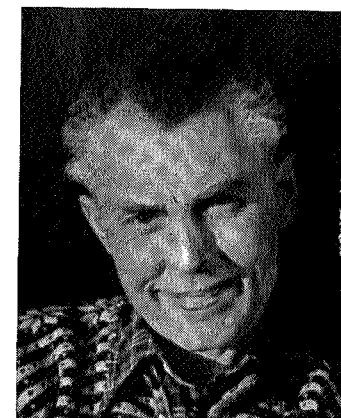
Seter ved Gjevilvatnet. Innkjøpt.

Asbjørn Andreassen

UNDERLIGE VESENER

Av Arne Falkanger

I gamle dager trodde folk at de underjordiske hadde tilhold på setra når budeia var reist til bygda. Den gang var det også troll i fjellene og huldra lurte på unggutten i skogen. Det var mangt en måtte ta seg i vare for og mange gode råd kjente folk for ikke å komme på kant med alle de mystiske vesener som omga en. — I vår opplyste tid tror ingen på slike mystiske vesener — iallfall hverken du eller jeg. Den slags overtro hører eventyrene til, sier vi overbærende.

Nei, i dag har videnskapen en nøktern forklaring på alle ting.

Men går du alene på skogstien i tussmørket og vinden suser aldri så lite i trærne, skal det være rart om du ikke anstrenger både øyne og ører. — Det er da en pussig ting som stikker fram der borte. Den ser grangivelig ut som en gammel heks som rører på seg. I neste øyeblikk sier du naturligvis til deg selv at det er da bare en gammel trestubbe. Men det tunge sukket som du hørte like bortenfor stien, hva var det? Og jamen kvakk du ordentlig til da noe strøk deg over kinnet. Og så var du straks klar over at det var en kvist. Det er ikke verdt å tilstå for noen at hjertet

Trollskog ved Gjevilvatnet.

Arne Falkanger

slo raskere. Nei, skrømt det tror vi ikke på, iallfall ikke i fullt dagslys.

Det rare er at selv midt på blanke dagen kan en finne ting som en stusser over og så underlig det enn høres, kan fotoapparatets nøkterne øye feste tingen på filmen. Jeg har tatt med noen slike bilder og alle er knipset uten triks.

Tittelbildet er fra stien til Grønli og det neste er riktig trollskog like ved Gjevilvasshytta. Så kommer to bilder fra Femundmarka. Når en har balansert timevis på mosegrodde rullesteiner som ligger i hauger på millioner, er det kanskje ikke så rart at vanlige begreper om jordoverflaten hviskes bort og at en ikke blir det spor forbauset om en trollfugl flakser mellom strandsteinene. En undrer seg heller over at det i det hele tatt kan være et vann mellom all steinen og at ikke vannet lekker ut som i et sold. Litt senere kvepper vi til for det er selve bamsen som reiser seg i all sin velde for å jage oss vekk fra sine enemerker.

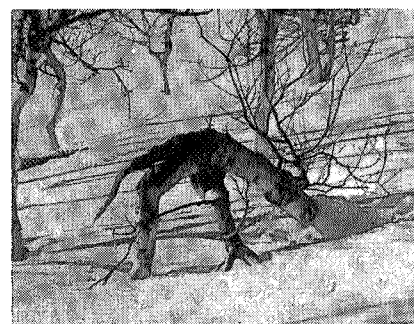
Heksen.

A. F.

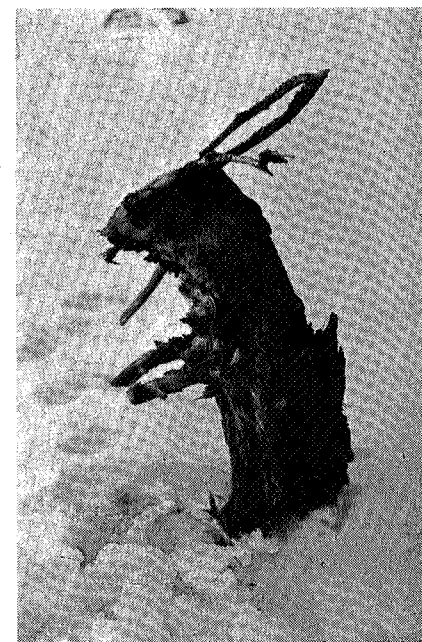
Trollfuglen.

A. F.

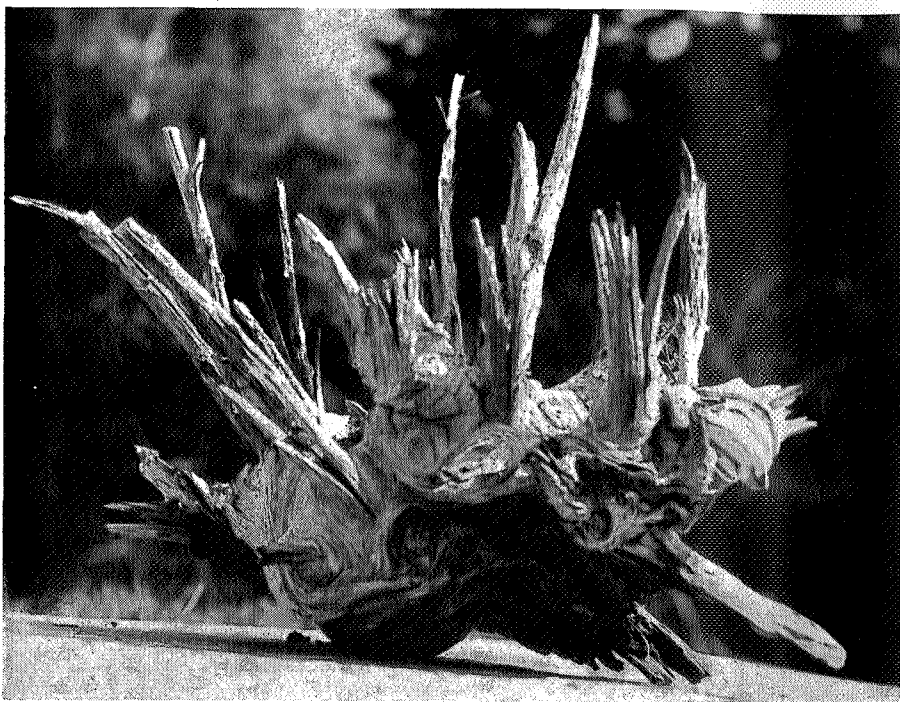
Reinen.

A. F.

Haren.

A. F.

Forstenet piggsvin.

Arne Falkanger

Siste påske traff jeg på et ukjent dyr i nærheten av Gjevilvasshytta. Det sto og spiste sne og det var det for så vidt ikke noe å si på, for sne var tilsynelatende det eneste som var for hånden.

Bamsen.

A. F.

I nærheten av byen skulle en ikke tro at der var noen underlige vesener. Men en gang da vi satt i Leinstrandmarka og koset oss med en kaffetår, ble vi vår et rart dyr som sto og lenet seg opp til en furu. Det var nærmest en kryssning av en hare og et eller annet, og det gjorde ingen motstand da jeg tok det i ørene og satte det frem på sneen. Det lot seg villig fotografere før det

ble satt tilbake til furua igjen. I fjor gikk vi i de samme trakter og så etter tyttebær og da kom der springende en grasiøs skapning i myrkanten som jeg akkurat vant å knipse.

På en annen kant av marka, ute ved St. Olavsspranget kom jeg over en fortreet levning av et urtidspiggsvin som jeg synes fortjener en plass i årboka.

Som leseren forstår, er jeg kommet til det resultat at der ennå er underlige vesener ute i naturen. Det gjelder bare å ha øynene med seg. Huldra har jeg ikke sett ennå, men jeg går med fotoapparatet i spenn og en vakker dag får jeg kanskje knipset henne også.

En grasiøs skapning.

A. F.